

gaae den, og at de ved Hjælp af disse Bestemmelser til Trods for Loven, til Trods for Hensigten med Skovtvangen kunne faae den fulde Fordeel ud af Skoven, altsaa i Virkeligheden faae vi ved Auktionerne en lignende Betaling som den, vi kunne opnaae ved, at Skovfriheden indføres. Ja, det kunde man, hvis der ikke var to Ting til Hinder. Den ene er, at Vedkommende vel maae vente i 10 Aar, inden de faae en saadan Ret, og den anden Ting er, at denne Bestemmelse endnu er saa lidet bekendt, at der ikke endnu i den Henseende har udviklet sig en bestemt Praxis. Men den har i den sidste Tid begyndt at faae Indgang, og jeg tvivler ganske vist ikke om, at der i Tiden vil uddanne sig en saadan Praxis. Med Hensyn til det ærede Medlems (Holstein) Bemærkning om, at man gjorde Urret mod de private Skoveiere, da Afskovningen vilde i de enkelte Tilfælde trykke ved Concurrencen, da kan jeg ikke erkjende Rigtigheden af denne Bemærkning, thi for det Første kunde Prisen trykkes i samme Grad af deres private Naboer, i det Dieblit deres private Naboer, der ere i Besiddelse af store Skove, drive dem stærkt af — hvilket de godt kunne gjøre, naar de have været i Besiddelse af dem i 10 Aar, og naturligviis endnu mere, naar de flytte Skoven; dernæst ville de jo i Længden faae det dieblittelige Tryk paa Priserne betalt, thi naar Skoven engang er afbreven, ville de faae saameget høiere Priser og vinde sandsynligviis endnu Mere, end de have tabt derved, saa jeg troer ikke paa nogen Maade, at det ærede Medlem har Ret deri. Jeg skal ganske vist i høi Grad slutte mig til det Ønske, der blev fremsat af det ærede Medlem fra Skanderborg (N. Jensen), om ved flere af disse Skove — et Forhold, der i høi Grad gjælder om nogle af dem paa Falslev og vistnok ogsaa om Skovarealer ved Petersgaard — at forsøge Salget af dem i Parceller.

Spønsed: Jeg troer virkelig ikke, at denne Sag med noget Haab om, at den skal

kunne passere de forffjellige Stadier, den har at passere for at blive til Lov, kan tages paa nogen anden Maade end den, hvorpaa den er tagen fra den høitærede Finantsministers Side. D'Her. ønske dog først og fremmest, at disse Skovstrækninger, om hvilke her er Tale, skulle gaae over til private Eiere, og naar dette er Tilfældet, saa kan det ikke nytte, at man fra forffjellige individuelle Standpunkter tænker sig, hvorledes man vil have, at en saadan Overgang skal finde Sted, men man maa spørge sig selv: Hvorledes er en saadan Overgang mulig under de factiff givne Lovgivningsforhold? Men saa indseer jeg ikke, at der er nogen anden Mulighed end den, som af den høitærede Minister i Lovforslaget og dets Motiver er betegnet. De Herrere, som ere absolute Gistere af Skovfrihed, ville naturligviis ønske, at der her ved denne Lov blev gjort en meget praktiff Begyndelse dertil; men jeg vilde dog nok spørge, hvorledes det skulle være muligt for Staten at sælge andre end saadanne enkelte Skovstrækninger — hvorom den høitærede Minister ogsaa har talt — som i og for sig, fra alle Sider betragtet, maatte ansees for næsten ikke at kunne sælges uden Skovtvang; vilde det være Regjeringen muligt at sælge det Øvrige paa anden Maade end den, som er hjemlet ved den almindelige Lovgivning? Det kan paa ingen Maade siges, at Alle ere enige om Principerne i den saakaldte store Sag, der iffor var under Behandling her. Jeg vil blot i Forbigaaende bemærke, at jeg forresten ogsaa er en Tilhænger af at udvide Skovfriheden, men jeg kan ingenlunde miskjende, at Meningerne derom ere meget forffjellige. Der har allerede her i dette Thing httret sig meget forffjellige Meninger herom under Sagens Behandling forrige Aar. Blandt Andet var der ogsaa Stemmer, som gjorde sig gjældende og, som det forekommer mig, fandt nogen Tilslutning, for, at man skulle danne en Overgangsperiode og ikke gaae for rask tilværks. Hvad vilde nu blive Tilfældet, naar det ved denne Lov blev